Kære Anders.
Hjertelig tillykke med din fornemme post i Nato. Man kan vel sige, at det er typisk for dig, at du på alle punkter gennemfører det, som andre har forsøgt før dig. Tak for de ni år, som jeg oplevede under din ledelse i Folketinget - ikke mindst i mine fem år som politisk ordfører.
Man kan roligt sige, at vi i de første år efter 2001 måtte tage mange drøje hug for både skattestop, udlændingepolitik, skolepolitik, frit valg og retspolitik. Nogle mente, at vi var for midtsøgende. Socialdemokraterne til gengæld brugte ord som bananstat, det vilde vesten, junglelov og social massegrav om vores politik.
Og i dag ser vi et politisk landskab, hvor S og SF kappes om at ligne partier, som vil stå vagt om den politik, som du har stået i spidsen for.
Kom ikke og sig, at Anders Fogh Rasmussen ikke flyttede Danmark og det politiske landskab markant.
Jeg er stolt over at have taget del i den forandring. Tak for det Anders - og held og lykke i Bruxelles og resten af verden.
Et lige så stort tillykke - og held og lykke skal også lyde til Lars.
På mine mange møder rundt i landet er jeg ofte blevet spurgt, om jeg tror, at Lars vil blive en god leder af Venstre og en god statsminister.
Til det er mit svar:
Uffe var en fantastisk formand for Venstre, som passede perfekt til sin tid.
Anders var en fantastisk formand for Venstre, som passede til sin tid.
De to var vidt forskellige og alligevel begge på deres måde ypperlige ledere af Venstre.
Lars Løkke har potentialet til at tage det bedste fra dem begge to og kombinere det i sin egen person - og så bliver det næppe meget bedre!
Til Kristian Jensen:
Selvom du bærer en del af ansvaret for, at en af mine legemsdele igen kom i fokus i pressen i den forgangne uge, så skal der også lyde et stort tillykke med næstformandsposten. Og jeg lover dig, at du ikke får grimme tacklinger herfra.
Den 7. Juni er der valg til Europa-Parlamentet. Ja jeg siger det, fordi langt de fleste danskere ikke ved det endnu. Endnu færre danskere ved, hvad de vil stemme til valget - hvis de da overhovedet vil stemme.
Og det kan man jo så gå og bruge en masse krudt på at ærgre sig over.
Det hjælper jo bare ikke. Jeg tror vi er nødt til at indse, at det er et vilkår, som vi må acceptere i stedet for at skælde danskerne ud over, at de ikke synes, at Europaparlamentet er VILDT spændende.
Lad mig sige det lige ud: Jeg ser det ikke som min opgave at sælge Europaparlamentet til danskerne. Jeg ser det som min opgave at sælge danskernes holdninger i Europa-Parlamentet !
Danmark bygger på et stærkt fundament af værdier som frihed og ligestilling.
Det fundament synes at være en selvfølge for os. Men i mange EU lande har minoriteter ikke friheden til at forsamles, fordi myndighederne ikke kan eller vil beskytte dem.
I mange EU lande har kvinderne ikke frihed til at skabe deres egen lykke på arbejdsmarkedet, fordi mændene vil holde dem hjemme.
I flere og flere EU lande oplever vi, at kunstnere af frygt for repressalier ikke tør fremføre deres værker.
Det skal vi gøre noget ved.
Danmark har noget at bidrage med i Europa, når det gælder frihed og ligestilling.
Danmark har noget at bidrage med, når det gælder forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet.
Danmark har noget at bidrage med, når det gælder om at sikre et fleksibelt arbejdsmarked, hvor parterne selv løser konflikter, uden at der skal lovgives.
Danmark har noget at bidrage med, når ny teknologi eller kriser, som den vi står i nu, tvinger os til omstilling i Europa.
Danmark har noget at bidrage med, når forbrugernes rettigheder skal forsvares i Europa.
Danmark har noget at bidrage med, når landbrugets produktion skal effektiviseres og gøres miljøvenligt i Europa.
Danmark har noget at bidrage med, når vi skal have skabt en bæredygtig produktion og dermed også en bæredygtig beskæftigelse i Europa.
Og Danmark har noget at bidrage med, når det kommer til diplomati og handlekraft på den internationale og udenrigspolitiske scene.
Beviset sidder jo her i Venstre i kraft af Anders Fogh Rasmussen og Uffe Ellemann-jensen.
Vi er et lille land, men vi har store ideer.
Og vi ved det jo godt.

Den ene måling efter den anden viser, at vi selv synes, at vi klarer os eminent i sport, at vores hospitaler er i topklasse, at vi mener os mere begavede end andre, og at vi er verdens lykkeligste folk.
Kort sagt: Målinger viser, at vi faktisk tror på os selv.
Og vi vil altid købe dansk - hvis bare varen ikke koster mere end en udenlandsk!
Danskernes selvtillid er i top, og vi vil værne om danskheden - for på trods af selvtilliden er vi overbevist om, at vi bliver trynet udefra.
Og det er der måske ikke så meget at sige til.
Dr. Phil Flemming Lundgren beskriver i sin jagt på den danske identitet, hvordan vi gennem generationer har lært at elske magttabet og formindskelsen - fordi der ikke var andet at gøre efter erfaringerne i det 19. århundrede.
Vi skal huske på, at Danmark i 16-1700 tallet var verdens mest betydningsfulde protestantiske magt.
Navne som Thyco Brahe og Ludvig Holberg var blandt Europas ypperste inden for videnskab og litteratur.
Men siden gik det ned ad bakke, og bunden blev nået i 1864 da Danmark
blev slået ved Dybbøl og mistede Slesvig-Holsten til Preussen.
Jeg kan fortælle Morten Messerschmidt, Mogens Camre og Hanne Dahl, at der også dengang gik ganske begavede folk rundt og sagde, at Danmarks tid som selvstændig nation var forbi.
Heldigvis blev selvtilliden genoprettet i det 20. århundrede. Men ak - vi havde lært at elske magttabet og formindskelsen.
En kender af dansk sind har givet sit bud på danskernes psyke i følgende replik:
"Jeg kender mig selv, og som jeg er i alle vores laser. Vi er så godmodige, så beskedne. Vi troede for lidt om os selv, og det vinder man rigtig nok ikke noget ved. Men jeg kan så godt lide det. Jeg finder det så yndigt. For resten - det kan jeg forsikre dem. Jeg kender så godt min egen gode bonitet, men jeg taler ikke om den. Sådan fejl skal ingen kunne beskylde mig for. Jeg er blød og bøjelig, tåler alt, misunder ingen, taler godt om alle - uagtet, at der ikke er meget godt at sige om de fleste andre. Men lad dem om det. Jeg gør nu altid grin af det, for jeg er så begavet".
Og nej - det er ikke Helle Thorning Schmidt jeg citerer.
er H.C. Andersens Las i eventyret Laserne, hvor han karakteriserer sig selv over for en norsk kollega.
Og jeg synes, at han rammer i plet med den mærkelige blanding af ydre mindreværd og indre overlegenhed. Blandingen af undskyldning og bedreviden, som kan virke så desorienterende på ikke danskere.
Men de ved jo selvfølgelig heller ikke, at danskheden har en anden side.
For vi har før vist, at der kan gemme sig styrke i svagheden.
Under Muhammed-Krisen var jeg mange gange imponeret over den danske principfasthed.
Vi blev boykottet - og vi ville ikke bøje os - men samtidig kom der en kraftig modreaktion, da en sms kæde opfordrede til at boykotte muslimske forretninger i Danmark. Danskerne ville ikke begå samme brøde som dem, der brændte vores flag af og smed vores varer ud af butikkerne.
Sådan Danmark!
Denne principfasthed oplevede Kjeld Abell hos mange under 2. Verdenskrig, og han beskrev den i sit skuespil Silkeborg i 1946 således:
Og når alting tilsyneladende ser allerdovnest og blødest ud, når alting slasker allerskikkeligst og mest eftergivent, kan vinden springe om, blæse op som en orkan og få det blide stof til at stå stramt og smældende hårdt som én stor fane, der fejer alt over ende.
Med andre ord: Danskerens blidhed og blødhed kan også være klog bøjelighed, midlertidig vigen uden endelig opgiven og sej fastholdelse af målet under vekslende retninger.
Sådan er danskeren i krisetider.
Men at vores danske soldater og Røde Kors delegationer ikke står tilbage for andre i mod og handleduelighed, kan være lidt svært at håndtere for vores selvforståelse.
Det er som om, at vi bedre kan spejle os, når vi kan få lov at synge med på Sys Bjerres "jeg' en kegle".
Vi kan i det hele taget nok bedst lide at definere os selv gennem det, som man kalder udansk.
Det er udansk at råbe op. Det er udansk at fremvise for store lidenskaber. Det er udansk at stille sig an og tro man er noget. Det er udansk med EU-flag og EU- symfoni.
Der er mange ting, som er udanske.
Og det formfuldendte JA - det er udansk.
Det saglige, erfaringsmæssige og jordnære. Det kendetegner til gengæld danskheden.
Pudsigt nok var Grundtvig, Kierkegaard og HC Andersen meget udanske i deres idealisme og lidenskabelighed. Og de vidste det selv. Det er jo ikke for ingenting, at Kierkegaard foretrak den indirekte meddelelsesform.

Men det reservat i sjælen, som vi tyer til i vores resignation er ikke kun en flugt.
Det kan positivt set også være en urokkelig sikkerhed om os selv, i viden om, at Danmark er blandt Europas ældste stater.
På trods af ydre ugunstige omstændigheder har vi haft en historisk stabilitet, som mange misunder os.
Det udtrykkes i en - næsten - ubrudt kongerække, i det danske sprog og i en overvejende ensartet karakter i befolkningen - som igen udtrykkes i en meget bred dansk enighed, når det gælder internationale spørgsmål, hvor danskerne forventer samling uden smålig skelen til politiske nuancer.
Det er på den internationale scene, at vores fælles værdier træder frem og står stolt i en befolkning, hvis fundament er gjort af en stålsat tro på retten til at tænke, tale og tro frit.
Ikke fordi vi er så naive, at vi tror, at frihed nødvendigvis gør mennesker lykkelige. Men fordi vi ved, at frihed gør livet menneskeligt.

Og fordi vi er mennesker, før vi er tyskere, franskmænd eller danskere.
Fordi vi er mennesker, før vi er heteroseksuelle, homoseksuelle eller metroseksuelle.
Fordi vi er mennesker, før vi er hinduer, kristne eller jøder.
Fordi vi er mennesker af nødvendighed - og kun har vores baggrund ved en tilfældighed.
Det fundament er der ingen, som kan rokke ved - og derfor gør vi en forskel i Europa.
Jeg kan også sige det på lidt mere god jysk Venstre-maner:
Der er al mulig grund til at frygte alting her i verden.
Og derfor skal vi ikke frygte noget som helst.
Jeg ønsker alle et godt Europavalg den 7. juni - fordi Danmark skal høres i Europa.